

[Aksel Larsen.]

tar til deres forslag, nemlig at de mener, at boligfonden må skabes, men den kan ikke finansieres over skattevejen, for det vil betyde en gevaldig skattestigning, så man må hellere finansiere den ved at lægge en afgift på parcelhusene og ved at forhøje huslejen i den ældre boligmasse. Jeg ved ikke, om jeg skal tage dette som et udtryk for, at det ærede medlem, hr. Hastrup, modsat den konservative presse, er varm tilhænger af det boligfondsforslag, organisationerne har skitseret — jeg tror dog ikke, at jeg skal opfatte det sådan. Men så er vi jo dermed færdige med det ærede medlem hr. Hastrups væsentlige indvending, og så vidt jeg hørte, kom han egentlig ikke med andet.

Jeg vil benytte lejligheden til at sige, at jeg er ikke tilhænger af organisationernes forslag, for jeg finder ikke, man kan sige, at nu er der nogle ganske bestemte parcelhusejere og nogle ganske bestemte beboere af bestemte udlejningsejendomme, som skal betale, hvad det koster at oprette en boligfond og at nedbringe boligudgiften for dem, der skal bo i de nye huse. Jeg finder, at samfundet som helhed må have et ansvar, og så må man pålægge hele befolkningen udgiften, naturligvis med en social retfærdighed i skattesystemet; pengene må skaffes til veje over skatterne.

Jeg ved godt, at de kan skaffes til veje delvis på anden måde. Vi har skitseret forskellige måder, der kunne anvendes, men vi har ikke lagt skjul på, at i det væsentlige mener vi, at pengene må skaffes til veje over skatterne, og så må de på de årlige finanslove bevilges til boligfonden. Jeg vil regne med, at det kunne klare problemerne i løbet af en forholdsvis kort årrække — måske 3 eller 5 år, jeg kan ikke sige det helt nøjagtigt — men i den tid måtte befolkningen altså finde sig i at give staten så meget større skatteindtægt, at den kunne skaffe kapitalen til boligfonden.

Det er naturligvis rigtigt, at det vil påvirke befolkningens forbrug; men jeg begriber slet ikke det ærede medlem fru Else-Merete Ross' udtalelse om, at hun ikke vil være med til, at staten på nogen måde skal øve indflydelse på befolkningens forbrug. Jeg har af den højtærede finansminister fået at vide, at motorskatterne giver staten adskilligt mindre, end man

havde kalkuleret med, fordi motorafgifter o. lign. er blevet forhøjet ved folketingets foranstaltning i kraft af bl. a. det skattepolitiske forlig, hvori det ærede medlem fru Else-Merete Ross' parti i foråret var deltager. Derigennem har man altså påvirket befolkningens forbrug: befolkningen købte færre biler, end den ellers ville have købt. Naturligvis — alt, hvad vi vedtager her, som på nogen måde har indflydelse på priserne eller på befolkningens indkomster o. lign., påvirker befolkningens mulighed for at forbruge, og det medvirker til at bremse forbruget i visse retninger, styre det i visse andre retninger.

Lad os ikke begynde at påstå, at der er frit forbrugsvalg i dette land, for det er der ikke, og staten lader i hvert fald ikke forbrugsvalget være frit. Det gør den heller ikke, hvis den griber ind med tvungen voldgift i arbejdsstridigheder, for hvis den derved bevirker, at lønningerne ikke bliver så høje, som de ellers ville blive, må de pågældende arbejdere naturligvis indrette sig på at købe visse ting og undlade at købe andre ting.

Når dette er sagt, kan jeg kun sige, at jeg tror, grundideen i vort boligfondsforslag er rigtig, at jeg tror, midlerne må skaffes til veje stort set på den måde, vi har skitseret. Men naturligvis kan der være mangt og meget at overveje, herunder også spørgsmålet om, hvorvidt det er rimeligt eller ikke rimeligt, at man kun anvender boligfondens midler til finansiering af en del af boligbyggeriet. Jeg vil da med glæde være med til, at vi skaber en boligfond, som finansierer praktisk talt alt boligbyggeri i dette land, men jeg mener på den anden side, vi er nødt til at begynde et sted. Jeg kan slet ikke acceptere den indvending, der er fremkommet: at hvis for 1 milliard kr. obligationer årlig skulle blive solgt uden kurstab og renten skulle være lav, så ville andre obligationer give en langt større renteaftkastning og altså større huslejebyrder, og så ville en del af boligbyggeriet få en meget høj husleje, mens en anden del af boligbyggeriet blev favoriseret. Det turde være elementært, at hvis udbuddet af obligationer falder, hvis det bliver væsentligt ringere, end det ellers er, må det påvirke obligationskurserne som helhed taget, og så vil obligationskurserne på det